ĢENERĀLADVOKĀTA MANUELA KAMPOSA SANČESA-BORDONAS [*MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA*] SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 8. decembrī [1]

Lieta C-527/15

Stichting Brein
pret
Jack Frederik Wullems*, darbojas ar vārdu *Filmspeler

(Rechtbank Midden-Nederland (Centrālholandes pirmās instances tiesa, Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Autortiesības un blakustiesības — Informācijas sabiedrība — Jēdziens "izziņošana sabiedrībai" — Reproducēšanas tiesības — Ar Direktīvas 2001/29/EK

1. [2] 3. pantu aizsargātās autoru tiesības atļaut izziņot sabiedrībai savus darbus var tikt pārkāptas, ievietojot hipersaites, kas no vienām interneta vietnēm novirza uz citām, ja netiek nodrošināts nepieciešamais līdzsvars starp intelektuālā īpašuma ievērošanu un informācijas sabiedrības brīvu attīstību. Šajā kontekstā hipersaites [3] ir viens no būtiskajiem interneta elementiem, kas ir nepieciešami interneta lapu un vietņu pārlūkošanai, bet tās arī var veicināt autortiesību pārkāpumus.

2. Tiesa, kas vairākkārt ir lēmusi par jēdzienu "izziņošana sabiedrībai" [4], pavisam nesen ir pasludinājusi nozīmīgu spriedumu [5], lai noteiktu, vai pēdējais minētais jēdziens Direktīvas 2001/29 izpratnē ir attiecināms uz tādas hipersaites ievietošanu interneta vietnē, kas aizved uz citām interneta lapām un vietnēm, kurās tiek rādīts digitālais saturs [6], kas tajās ievietots bez to tiesību subjektu atļaujas un kam lietotājs piekļūst, tikai noklikšķinot uz hipersaites.

3. Šajā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu *Rechtbank Midden-Nederland* (Centrālholandes pirmās instances tiesa, Nīderlande) pirmais un otrais prejudiciālais jautājums daļēji atbilst jautājumiem, par kuriem tika pasludināts 2016. gada 8. septembra spriedums *GS Media*. Nīderlandes tiesa, kas bija informēta par šīs lietas izskatīšanu Tiesā, bija apsvērusi iespēju apturēt tajā notiekošo tiesvedību līdz

1 — Oriģinālvaloda – spāņu.

2 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīva par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV 2001, L 167, 10. lpp.).

3 — Jēdziens "hipersaite" ir lietojams kā sinonīms jēdzienam "saite". Abi jēdzieni programmēšanas valodā un saistībā ar dokumentiem elektroniskajā formātā attiecas uz saikni, kas izveidojas starp dažādiem informācijas segmentiem tādējādi, ka, tās aktivizējot, teksta bloki, attēli, audio un video [materiāli] savstarpēji savienojas.

4 — It īpaši attiecībā uz saitēm un jēdzienu "izziņošana sabiedrībai", ja runa ir par darbiem, kurus var aplūkot citās interneta lapās, skat. spriedumu, 2014. gada 13. februāris, *Svensson* u.c. (C-466/12, EU:C:2014:76). 2014. gada 21. oktobra rīkojumā *BestWater International* (C-348/13, EU:C:2014:2315) šī sprieduma apsvērumi tiek piemēroti tā sauktajai "kadrēšanas" [*framing*] tehnikai, ar kuru lietotāji, noklikšķinot uz saites, tiek novirzīti uz trešās personas portālu, kurā ir redzams darbs, radot iespaidu, ka tas pieder šīs interneta vietnes saturam.

5 — Spriedums, 2016. gada 8. septembris, *GS Media* (C-160/15, turpmāk tekstā – "spriedums *GS Media*", EU:C:2016:644).

6 — Lai arī spēkā esošajos tiesību aktos šajā jomā ir izmantots jēdziens "darbi", es vienlaikus lietošu arī vārdkopu "digitālais saturs", lietojot gan vienu, gan otru, šajā kontekstā es atsaukšos uz darbiem, kas ir aizsargāti ar autortiesībām.

brīdim, kad tiks rasts risinājums pirmajā minētajā lietā. Tomēr tā nolēma vērsties Tiesā pirms sprieduma *GS Media* pasludināšanas, jo saskaņā ar tās apgalvojumu [7] starp abām lietām ir dažas atšķirības: būtiskākā no tām ir tā, ka "šajā lietā hipersaites netiek iekļautas interneta vietnē, bet *Wullems* multivides atskaņotājā tiek instalētas pievienojumprogrammas ar hipersaitēm [..]".

4. Ja spriedums *GS Media*, kā es to ierosinu, būtu piemērojams šai lietai, būtu tikai jāatsaucas uz tajā minēto judikatūru un vēlāk jāanalizē, vai izziņošana sabiedrībai notiek arī tad, ja tiek pārdots multivides atskaņotājs, kurā ir iekļauta lietojumprogramma (ar pievienojumprogrammām vai *add-ons*), kas novirza galalietotāju uz interneta lapām, kuras izplata digitālo saturu bez autortiesību īpašnieka piekrišanas.

5. Turklāt tiesa *a quo* ir paudusi citas šaubas (trešais un ceturtais jautājums), kas attiecas ne tik daudz uz tehniskos līdzekļus vai atskaņotāju, bet uz autortiesību aizsardzību – un tai pretējas rīcības prettiesiskumu –, kad galalietotājs tiešsaistē (*streaming*) [8] bez tiesību subjekta atļaujas saņem aizsargāto digitālo saturu, kuram tas piekļūst, noklikšķinot uz hipersaites.

I – Atbilstošās tiesību normas Direktīva 2001/29

6. Dalībvalstu tiesību sistēmu tuvināšana intelektuālā īpašuma jomā galvenokārt tika veikta ar Direktīvu 93/98EEK [9], kas vēlāk tika grozīta un atcelta ar Direktīvu 2006/116/EK [10], ar kuru tika kodificētas iepriekšējās redakcijas. Viena no šiem grozījumiem mērķis bija reglamentēt autortiesību un blakustiesību aizsardzību tā sauktajā informācijas sabiedrībā ar Direktīvu 2001/29.

7. Saskaņā ar divdesmit trešo apsvērumu:

"Šai direktīvai būtu jāturpina saskaņot autora tiesības uz izziņošanu. Šīs tiesības būtu jāsaprot plašā nozīmē – kā tādas, kas attiecas uz visa veida izziņošanu sabiedrībai, kura nav klāt vietā, kur notikusi sākotnējā izziņošana. Šīm tiesībām būtu jāattiecas uz darba visa veida raidīšanu vai atkārtotu raidīšanu sabiedrībai, izmantojot vai neizmantojot vadus, tajā skaitā raidīšanu ēterā. Šīm tiesībām nebūtu jāattiecas uz citām darbībām."

8. Divdesmit septītais apsvērums ir formulēts šādi:

"Tikai materiālo iespēju nodrošināšana, dodot iespēju veikt izziņošanu vai to veicot, pati neveido izziņošanu šīs direktīvas nozīmē."

9. Saskaņā ar trīsdesmit pirmo apsvērumu:

"Jāsaglabā taisnīgs līdzsvars starp dažādu kategoriju tiesību subjektu tiesībām un interesēm un dažādu kategoriju tiesību subjektu un aizsargātu tiesību objektu izmantotāju tiesībām un interesēm. Jāpārvērtē esošie dalībvalstu noteiktie izņēmumi un ierobežojumi, ņemot vērā jauno elektronisko vidi. [..]"

7 — Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu 6.14. punkts.

8 — Par digitālā, parasti audio vai video, satura straumēšanu (proti, to nesaglabājot vai kopējot dažādu ierīču atmiņā, bet tikai datu buferī), bija runa 2013. gada 7. marta spriedumā *ITV Broadcasting* u.c. (C-607/11, EU:C:2013:147).

9 — Padomes 1993. gada 29. oktobra Direktīva par autortiesību un dažu blakustiesību aizsardzības termiņu saskaņošanu (OV 1993, L 290, 9. lpp.).

10 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīva par autortiesību un dažu blakustiesību aizsardzības termiņu saskaņošanu (OV 2006, L 372, 12. lpp.).

10. Trīsdesmit trešajā apsvērumā ir noteikts:

“Uz ekskluzīvajām reproducēšanas tiesībām būtu jāattiecina izņēmums, atļaujot veikt pagaidu reproducēšanu, kas ir īslaicīga vai papildu reproducēšana un kas ir tehnoloģiska procesa neatņemama un būtiska daļa un ko veic tikai, lai starpnieks tīklā varētu īstenot efektīvu pārsūtīšanu no vienas trešās personas citai trešai personai vai arī likumīgi izmantot darbu vai citu tiesību objektu. Attiecīgajām reproducēšanas darbībām pašām nevajadzētu būt ar atsevišķu ekonomisku vērtību. Ciktāl tās atbilst minētajiem nosacījumiem, šajā izņēmumā būtu jāiekļauj darbības, kas ļauj veikt pārlūkošanu un arī uzkrāšanu datoratmiņā, tajā skaitā darbības, kas ļauj efektīvi darboties pārsūtīšanas sistēmām, ar noteikumu, ka starpnieks nemaina informāciju un nepārkāpj nozarē plaši atzītas un lietotas tehnoloģijas likumīgu izmantošanu, lai iegūtu datus par informācijas izmantošanu. Izmantošanu uzskata par likumīgu, ja to atļauj tiesību subjekts vai neierobežo likums.”

11. [Direktīvas] 2. pantā “Reproducēšanas tiesības” ir noteikts:

“Dalībvalstis paredz ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt tiešu vai netiešu, īslaicīgu vai pastāvīgu reproducēšanu ar jebkādiem līdzekļiem un jebkādā formā, pilnībā vai daļēji:

a) autoriem – attiecībā uz viņu darbiem;

[..].”

12. Direktīvas 3. panta “Tiesības uz darbu izziņošanu un tiesības uz cita tiesību objekta publiskošanu” 1. punktā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis autoriem piešķir ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt savu darbu izziņošanu, izmantojot vadus vai neizmantojot tos, tajā skaitā savu darbu publiskošanu tā, lai sabiedrības locekļi tiem var piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlētā laikā.”

13. Saistībā ar reproducēšanas, izplatīšanas un izziņošanas sabiedrībai tiesību “izņēmum[u] un ierobežojum[u]” (tiesību normas virsraksts) regulējumu 5. panta 1. un 5. punkts ir formulēti šādi:

“1. Direktīvas 2. pantā minētajai pagaidu reproducēšanai, kas ir īslaicīga vai papildu reproducēšana un kas ir tehnoloģiska procesa neatņemama un būtiska daļa, un kuras vienīgais mērķis ir atļaut:

a) starpnieka veiktu pārsūtīšanu tīklā starp trešām personām; vai

b) likumīgu izmantošanu

attiecībā uz darbu vai citu tiesību objektu, un kam nav patstāvīgas ekonomiskas nozīmes, 2. pantā paredzētās reproducēšanas tiesības nepiemēro.

[..]

5. Šī panta 1., 2., 3. un 4. punktā paredzētos izņēmumus un ierobežojumus piemēro tikai dažos īpašos gadījumos, kas nav pretrunā ar darba vai cita tiesību objekta parasto izmantošanu un nepamatoti neskar tiesību subjekta likumīgās intereses.”

II – Tiesvedības rašanās fakti un prejudiciālie jautājumi

14. *Stichting Brein* ir fonds, kas aizsargā autortiesības un citas blakustiesības. To dibinātāji ir audiovizuālo ierakstu ražotāju un importētāju apvienība, kinematogrāfijas darbu producentu apvienība, kinofilmu izplatītāju apvienība, multimediju ražotāju apvienība un redaktoru apvienība.

15. *Jack Frederik Wullems* vairākās interneta vietnēs (tostarp savā interneta vietnē www.filmspeler.nl) piedāvāja dažādus multivides atskaņotāja modeļus [11] ar tirdzniecības nosaukumu "*filmspeler*". Ierīce darbojas kā informācijas nesējs starp vizuālo avotu vai skaņas signāliem un televizora ekrānu. Modeļi atšķiras tehniskā ziņā, bet to darbības veids būtībā ir identisks: pieslēdzot multivides atskaņotāju internetam, pirmkārt, un lietotāja ekrānam (piemēram, televizora ekrānam), otrkārt, lietotājs tiešsaistē vai ar straumēšanu televizorā var reproducēt attēlus un skaņas no interneta portāla vai lapas.

16. Multivides atskaņotāja aparatūru var iegādāties no dažādiem piegādātājiem. *J. F. Wullems* savā aparatūrā instalēja atvērtā koda programmatūru *XBMC*, kas ļauj vienkārši atvērt datnes lietotājam draudzīgā grafiskā saskarnē (*user interface*) ar izvēlnes struktūru palīdzību un ko ikviens var lietot. Turklāt viņš pievienoja pievienojumprogrammas (*add-ons*), proti, individuālas programmatūras datnes, ko ir izstrādājušas trešās personas un kas internetā ir brīvi pieejamas, integrējot tās *XBMC* programmatūras lietotāja saskarnē.

17. Šajās pievienojumprogrammās ir iekļautas hipersaites, kuras, ja uz tām uzklikšķina, novirza uz straumēšanas interneta vietnēm, ko pārvalda trešās personas un kurās bez maksas un ar tiesību subjektu atļauju vai bez tās ir pieejamas filmas, seriāli un (tiešraides) sporta sacensības. Digitālais saturs tiek atveidots automātiski, noklikšķinot uz attiecīgās hipersaites [12].

18. Saites, kas iekļautas četrpadsmit no šīm pievienojumprogrammām [13], novirzīja uz filmām, seriāliem un (tiešraides) sporta sacensībām *bez* reproducēšanas tiesību īpašnieku atļaujas. Savukārt pārējās aizveda uz straumēšanas interneta vietnēm, kurās digitālā satura [izmantošanai] bija piešķirta tiesību subjektu atļauja [14].

19. *J. F. Wullems* nekādi neietekmēja pievienojumprogrammas, nedz arī viņš tās mainīja, arī pats lietotājs var tās instalēt multivides atskaņotājā. Gan savā portālā (www.filmspeler.nl), gan citās trešo personu interneta vietnēs *J. F. Wullems* par savām precēm izvietoja šādas reklāmas:

"– Nekad vairs nemaksā par filmām, seriāliem un sporta pārraidēm, skaties bez reklāmām un gaidīšanas laika (nekādas abonēšanas maksas, pieslēdzies un skaties!). *Netflix* pieder pagātnei!

– Vai tu vēlies skatīties filmas, seriālus un sporta pārraides bez maksas? Kurš gan to negribētu?!

– Nekad vairs nav jāiet uz kino, pateicoties mūsu optimizētajai *XBMC* programmatūrai. Bezmaksas filmas un seriāli *HD* kvalitātē, tostarp filmas, ko nesen rādīja kino, pateicoties *XBMC*."

20. 2014. gada 22. maijā *Stichting Brein* lūdza *J. F. Wullems* izbeigt multivides atskaņotāju pārdošanu. 2014. gada 1. jūlijā tas vērsās tiesā pret *J. F. Wullems*, lūdzot tai izdot rīkojumu izbeigt aparatūras pārdošanu, kā arī piedāvāt hipersaites, kas dod iespēju lietotājiem nelikumīgi piekļūt ar autortiesībām aizsargātiem darbiem.

21. Fonds prasītājs, pamatojot savu prasījumu, apgalvoja, ka, pārdodot atskaņotāju *filmspeler*, *J. F. Wullems* veica "izziņošanu sabiedrībai", pārkāpjot *Auteurswet* (Nīderlandes Autortiesību likums) 1. un 12. pantu, kā arī *Wet op de Naburige Rechten* (Blakustiesību likums) 2., 6., 7. a un 8. pantu.

11 — To nosaukumi ir *Filmspeler X5 fully loaded*; *Filmspeler Compleet* (*Raspberry pi*); *Minix Neo X7*; *Filmspeler X90 fully loaded* un *Turbo Sd/usb configuratie*.

12 — Tāpēc elektroniskajā žargonā tās tiek sauktas par "dziļajām hipersaitēm" (*deep hyperlinks*) un tās nav tikai saites, kas novirza uz mērķa interneta vietnes sākumlapu.

13 — Runa ir par pievienojumprogrammām *1Channel*, *Glow movies HD*, *Go Movies*, *Icefilms*, *Mashup*, *Much Movies*, *Much Movies HD*, *Istream*, *Simply Movies*, *Simply Player*, *Yify Movies HD*, *Ororo.tv*, *Teledunet.com* un *Go TV*.

14 — Piemēram, *Youtube*, *Sports illustrated*, *uitzending gemist*, *Music video box*, *Vimeo*, *ESPN 3*, *RTLXL*, *SkyFM* un *Soundcloud*.

22. *Rechtbank Midden-Nederland* (Centrālholandes pirmās instances tiesa) uzskata, ka strīdā minētās valsts tiesību normas ir jāinterpretē, ņemot vērā Direktīvas 2001/29 3. pantu, kas ar tām ir ticis transponēts Nīderlandes tiesību sistēmā. Ņemot vērā, ka pamattiesvedībā ir domstarpības par to, vai ar *J. F. Wullems* multivides atskaņotāja pārdošanu tiek sasniegta "jauna sabiedrība" Tiesas judikatūras izpratnē, iesniedzējtiesa uzskata, ka nedz spriedumā *Svensson* u.c.[15], nedz rīkojumā *BestWater International*[16] nav sniegti pietiekami kritēriji, lai atrisinātu šo strīdu. Tāpēc, tāsprāt, pastāv saprātīgas šaubas par to, vai notiek izziņošana sabiedrībai, ja darbs iepriekš ir ticis publiskots, bet bez autortiesību īpašnieka piekrišanas.

23. Otrkārt, iesniedzējtiesa ir saskārusies ar *J. F. Wullems* argumentu, ka ar autortiesībām aizsargāta darba klausīšanās un skatīšanās tiešsaistē no nelikumīga avota ir ietverta Nīderlandes Autortiesību likuma 13. panta a) punkta izņēmumā. Tā kā šī norma ir jāinterpretē saskaņā ar Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punktu, iesniedzējtiesa norāda, ka Tiesa vēl nav lēmusi par Direktīvas 2001/29 5. pantā minētā nosacījuma par "likumīgu izmantošanu" nozīmi.

24. Šādos apstākļos *Rechtbank Midden-Nederland* (Centrālholandes pirmās instances tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas 2001/29/EK par autortiesībām 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka "izziņošana" šā noteikuma izpratnē notiek, ja persona pārdod preci (multivides atskaņotāju), kurā minētā persona ir instalējusi pievienojumprogrammas, kas ietver saites uz interneta vietnēm, kurās bez tiesību subjekta piekrišanas ir tieši pieejami tādi ar autortiesībām aizsargāti darbi kā filmas, seriāli un tiešraides?

2) Vai šajā kontekstā kaut ko izmaina tas, ka:

— ar autortiesībām aizsargāti darbi iepriekš vēl nebija publicēti internetā vai arī ar tiesību subjektu piekrišanu bija pieejami tikai abonentiem,

— pievienojumprogrammas, kas ietver saites uz interneta vietnēm, kurās bez tiesību subjekta piekrišanas ir publiskoti ar autortiesībām aizsargāti darbi, ir brīvi pieejamas un tās var instalēt arī paši multivides atskaņotāja lietotāji,

— sabiedrībai arī bez multivides atskaņotāja ir pieejamas interneta vietnes un tādējādi arī tajās – bez tiesību subjektu piekrišanas – publiskotie ar autortiesībām aizsargātie darbi?

3) Vai Direktīvas [..] 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka "likumīga izmantošana" šā noteikuma 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē nenotiek, ja galalietotājs, aplūkojot tiešsaistē ar autortiesībām aizsargātu darbu no trešās personas interneta vietnes, kurā attiecīgais darbs tiek piedāvāts bez tiesību subjekta vai subjektu piekrišanas, izgatavo pagaidu kopiju?

4) Ja atbilde uz trešo jautājumu ir noliedzoša, vai pagaidu kopijas izgatavošana, ko galalietotājs veic, aplūkojot tiešsaistē ar autortiesībām aizsargātu darbu no interneta vietnes, kurā attiecīgais darbs tiek piedāvāts bez tiesību subjekta vai subjektu piekrišanas, šajā gadījumā iztur "trīspakāpju pārbaudi" Direktīvas [..] 5. panta 5. punkta izpratnē?"

15 — Spriedums, 2014. gada 13. februāris (C-466/12, EU:C:2014:76).

16 — Rīkojums, 2014. gada 21. oktobris (C-348/13, EU:C:2014:2315).

III – Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku apsvērumi

A – *Tiesvedība*

25. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesas kancelejā tika reģistrēts 2015. gada 5. oktobrī.

26. Pamatlietas puses, Spānijas, Francijas, Itālijas un Portugāles valdības, kā arī Eiropas Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus Tiesas statūtu 23. panta otrajā daļā norādītajā termiņā.

27. Tiesas sēdē, kas notika 2016. gada 29. septembrī, piedalījās *Stichting Brein*, *J. F. Wullems*, Spānijas valdības un Eiropas Komisijas pārstāvji.

B – *Argumenti*

1) Par pirmo un otro jautājumu

28. *Stichting Brein*, kā arī Spānijas, Francijas, Itālijas un Portugāles valdības uz pirmo jautājumu ierosina atbildēt apstiprinoši un uzskata, ka otrā jautājuma trīs ievilkumos minētajiem apsvērumiem nav nozīmes. Tie uzskata, ka šajā gadījumā ir izpildīti divi Tiesas judikatūrā paredzētie nosacījumi, proti, attiecībā uz "izziņošanu" un izziņošanu "sabiedrībai" [17].

29. Tā kā savā judikatūrā Tiesa atkārtoti ir uzsvērusi nepieciešamību "izziņošanu" interpretēt plaši [18], *Stichting Brein* un attiecīgās valdības uzskata, ka *filmspeler* atskaņotājs rada "publiskošanas" sabiedrībai sekas un tādējādi tā ir "izziņošana" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē. Tiesa jau ir nospriedusi, ka tas, ka interneta vietnē tiek ievietotas saites, uz kurām var noklikšķināt un kuras aizved pie aizsargātiem darbiem, kas bez piekļuves tiesību ierobežojuma ir publicēti citā interneta vietnē, pirmās interneta vietnes lietotājiem sniedz tiešu piekļuvi minētajiem darbiem [19], un izšķirošais nav tas, vai viņi šo iespēju izmanto [20].

30. *Stichting Brein* uzskata, ka nav nozīmes tam, ka hipersaites publiskoja nevis *J. F. Wullems*, bet operators, kas piedāvā individuālas programmatūras datnes. Francijas valdība norāda uz diviem aspektiem: a) sabiedrību, kurai ir adresēti sākotnēji izziņotie aizsargātie darbi, veidoja tikai televīzijas kanālu, kam tika piešķirta atļauja raidīt attiecīgās programmas, abonenti un b) interneta vietne, kurā atradās darbi, par kuriem ir strīds, bija aizsargāta ar dažādiem pieejas ierobežojumiem, kā tas izriet no lūguma sniegt prejudiciālu jautājumu. Šādā kontekstā Spānijas valdība norāda uz nepieciešamību ņemt vērā iespējamos, pašreizējos un nākamos lietotājus [21].

31. Attiecībā uz "jaunu" sabiedrību (proti, sabiedrība, kuru aizsargāto darbu autori nebija ņēmuši vērā, kad atļāva veikt izziņošanu sākotnējai sabiedrībai) [22] *Stichting Brein* uzsver tiesību subjektu piešķirtās atļaujas nozīmi sākotnējā izziņošanā, izmantojot hipersaiti. Portugāles valdība piebilst, ka, ciktāl [minētā] darbība ir aizsargātu darbu publiskošana ar īpaša tehniska procesa starpniecību, kas atšķiras no sākotnēji izmantotā, saskaņā ar judikatūru nosacījums par "jaunu sabiedrību" nebūtu jāpārbauda, jo katrai jaunai pārsūtīšanai no attiecīgajiem autoriem būtu jāsaņem individuāla un atsevišķa atļauja [23].

17 — Spriedums, 2013. gada 7. marts, *ITV Broadcasting* u.c. (C-607/11, EU:C:2013:147), 21. un 31. punkts.

18 — Spriedumi, 2006. gada 7. decembris, *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764), 36. punkts, un 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c. (C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631), 186. punkts.

19 — Spriedums, 2014. gada 13. februāris, *Svensson* u.c. (C-466/12, EU:C:2014:76), 18. punkts.

20 — Turpat, 19. punkts un tajā minētā judikatūra.

21 — Spriedums, 2006. gada 7. decembris, *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764), 37.–39. punkts.

22 — Spriedumi, 2013. gada 7. marts, *ITV Broadcasting* u.c. (C-607/11, EU:C:2013:147), 37. punkts, un 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c. (C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631), 197. punkts.

23 — Atsaucoties uz spriedumu, 2013. gada 7. marts, *ITV Broadcasting* u.c. (C-607/11, EU:C:2013:147), 22.–26. un 39. punkts.

32. Savukārt *J. F. Wullems* un Komisija uzskata, ka šajā gadījumā "izziņošana" nenotiek. *J. F. Wullems* savai aizstāvībai galvenokārt apgalvo, ka pievienojumprogrammas ar hipersaitēm neatrodas atskaņotājā brīdī, kad tas tiek pārdots galalietotājam. Turklāt viņš piebilst, ka hipersaite pati par sevi nevar būt izziņošana.

33. Komisija norāda, ka *J. F. Wullems* tirgotais *filmspeler* atbilst jēdzienam "materiālā iespēja" (minēts Direktīvas 2001/29 preambulas divdesmit septītajā apsvērumā), ciktāl tā dod iespēju veikt izziņošana, bet pati to neveido. Ja iekārtas aprīkošana ar programmu tai liktu zaudēt tās stāvokli, Direktīvas 2001/29 divdesmit septītajam apsvērumam nebūtu lietderīgas iedarbības, jo tas tiktu piemērots tikai ļoti ierobežotā skaitā gadījumu. Pieņemot pretējo apgalvojumu, Direktīvas 2001/29 III nodaļā iekļautās tiesību normas zaudētu jēgu.

34. Īsumā – Komisija bažījas, ka pārmērīgi brīva jēdziena "izziņošana sabiedrībai" interpretācija izjauktu un apdraudētu pareizu līdzsvaru starp visu iesaistīto pušu interesēm un tiesībām, kas, tāsprāt, ir Direktīvā 2001/29 izvirzītais vispārējais mērķis.

2) Par trešo un ceturto prejudiciālo jautājumu

35. *Stichting Brein* un Spānijas un Francijas valdības noliedz, ka Direktīvas 2001/29 5. pantā paredzētais izņēmums būtu piemērojams ar autortiesībām aizsargāta darba straumēšanai no trešās personas interneta vietnes, kurā tas ir piedāvāts. Tie piebilst, ka minētā panta 1. punkts attiecas tikai uz pagaidu reproducēšanu, kas ir īslaicīga vai papildu reproducēšana, – īpašības, kas nepiemīt *filmspeler*, tādējādi tā nav "tehnoloģiska procesa neatņemama un būtiska daļa, – un kuras vienīgais mērķis ir atļaut [..] likumīgu izmantošanu attiecībā uz darbu vai citu tiesību objektu", kā tas ir prasīts minētā 5. panta 1. punktā, konkrētāk, tā b) apakšpunktā.

36. Turklāt, atbildot uz ceturto prejudiciālo jautājumu, *Stichting Brein* un Spānijas valdība [24] norāda, ka Tiesas argumentācija, interpretējot Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā minēto tā saukto kopiju "personiskai lietošanai" [25], var tikt piemērota atļaujai veikt straumēšanu no nelikumīga avota. Šī reproducēšanas metode no nelikumīgiem avotiem, tā kā nav saņemta atļauja no tiesību subjektiem, acīmredzami esot pretrunā Direktīvas 2001/29 5. panta 5. punktā un Bernes konvencijā paredzētajām trijām kumulatīvajām pakāpēm [26].

37. Šajā ziņā tie uzsver, ka iespējamā plašā straumēšanas izmantošana no nelikumīgiem avotiem izslēdz, ka tā tiek lietota "noteiktos īpašos gadījumos" un turklāt tā apdraud aizsargāto darbu "parasto izmantošanu", tādējādi nodarot kaitējumu autortiesību un blakustiesību īpašnieku likumīgajām interesēm.

38. *J. F. Wullems* tikai atgādina, ka straumēšana ir pagaidu īslaicīga vai papildu darbība un tā ir tehnoloģiska procesa neatņemama un būtiska daļa. Portugāles vadība un Komisija, kas uz to norāda tikai pakārtoti [27], balstās uz šo pašu pieņēmumu un piebilst, ka tikai (aizsargāto darbu) pārraidīšanas saņemšana, izmantojot strīdīgo metodi, nenozīmē nelikumīgu izmantošanu Direktīvas 5. panta 1. punkta izpratnē. Tās apgalvo, ka tam ir atrodams pamatojums judikatūrā [28], saskaņā ar kuru kopijas kešatmiņā un uz ekrāna ir kumulatīvi nosacījumi, kas ir paredzēti Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punktā, kā arī tā 5. punktā.

24 — Francijas valdība nav iesniegusi apsvērumus par ceturto prejudiciālo jautājumu, kas aizstāj trešo jautājumu, ņemot vērā tās ierosināto atbildi uz to.

25 — Spriedums, 2014. gada 10. aprīlis, *ACI Adam* u.c. (C-435/12, EU:C:2014:254), 37. un 39. punkts.

26 — Bernes konvencija par literatūras un mākslas darbu aizsardzību, parakstīta Bernē 1886. gada 9. septembrī (1971. gada 24. jūlija Parīzes akts), grozītajā 1979. gada 28. septembra redakcijā.

27 — Komisija pauž šaubas par nepieciešamību atbildēt uz trešo un ceturto jautājumu, jo: a) tie nav uzdoti saistībā ar *filmspeler* pārdošanu, bet saistībā ar straumēšanas tehnoloģiju; un b) tie neattiecas uz multivides atskaņotāja pārdevēja, bet galalietotāja rīcību.

28 — Spriedums, 2014. gada 5. jūnijs, *Public Relations Consultants Association* (C-360/13, EU:C:2014:1195).

39. Portugāles vadība uzsver, ka pagaidu reproducēšana tiešsaistē nerada nekādu papildu ekonomisko priekšrocību tai, kas izriet tikai no darbu uztveršanas. Visbeidzot tā norāda, ka, ja reproducēšana atbilst Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, tad ir izpildīti arī šī paša panta 5. punktā paredzētie piemērošanas nosacījumi, kas izrietot no Tiesas judikatūras [29].

IV – Prejudiciālo jautājumu analīze

A – *Par pirmo un otro prejudiciālo jautājumu*

40. Uzskatu, ka pirmie divi prejudiciālie jautājumi ir jāizskata kopā to ciešās savstarpējās saiknes dēļ. Atbildi uz abiem jautājumiem lielā mērā ietekmē priekšnosacījumi, kas strīda priekšmetu ierobežo šādi: a) *J. F. Wullems* (peļņas gūšanas nolūkos) pārdod multivides atskaņotāju, kurā ir instalētas hipersaites, kas novirza uz interneta vietnēm, kurās piedāvāta brīva un bezmaksas piekļuve ar autortiesībām aizsargātam digitālajam saturam [30]; b) šo tiesību subjekti vai nu nav piešķīruši atļauju to izziņošanai sabiedrībai, vai arī to ir piešķīruši tikai noteiktām vietnēm, kurām ir piekļuve par abonēšanas maksu vai parakstīšanās maksu; c) lietotāji paši var iegādāties pievienojumprogrammas (*add-ons*), kurās ir iekļautas hipersaites uz interneta vietnēm, kurās bez tiesību subjektu piekrišanas ir dota iespēja brīvi piekļūt aizsargātiem darbiem, un d) šīs interneta vietnes ir pieejamas internetā bez nepieciešamības izmantot tādu multivides atskaņotāju, kādu piedāvā *F. Wullems*.

41. Lai arī varētu rasties vēlme izklāstīt to, kā ir attīstījusies judikatūra, kas tika izstrādāta daudzos spriedumos par Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta interpretāciju, man nešķiet, ka būtu no jauna jāanalizē vārdkopa "izziņošana sabiedrībai", nedz tās divi atsevišķie elementi, proti, "izziņošana" un izziņošana "sabiedrībai", uz kuru tā vērsta. Es dodu priekšroku atsaukties uz precizējumiem spriedumā *GS Media*, kurā Tiesa norādījusi uz pašas agrākiem spriedumiem [31]. Noteiktība tiesību piemērošanā uzliek tiesām pienākumu nevis piemērot *stare decisis* absolūtā veidā, bet būt rūpīgām un ievērot to, ko tās pašas ir nolēmušas pēc nopietnām pārdomām par attiecīgo juridisko problēmu. Tā, manuprāt, ir jārīkojas attiecībā uz pastāvīgo (vai nostiprināto) judikatūru spriedumā *GS Media* attiecībā uz saikni starp hipersaitēm un izziņošanu sabiedrībai Direktīvas 2001/29 kontekstā.

42. Tādēļ es izmantošu kā premisu apsvērumus, kurus Tiesa jau ir noteikusi, proti: a) tas, ka tiek nodrošinātas saites, uz kurām var uzklikšķināt un kuras aizved pie aizsargātiem darbiem, ir jākvalificē kā "publiskošana", – šī rīcība ir "izziņošana" [32]; b) minētais jēdziens ietver jebkādu aizsargāto darbu pārsūtīšanu neatkarīgi no izmantotā tehniskā procesa vai līdzekļa [33] un c) tiek prezumēts *iuris tantum*, ka tādas hipersaites ievietošana, kas novirza uz nelikumīgi publicēto darbu (proti, bez tā tiesību subjektu piekrišanas) internetā, ir "izziņošana sabiedrībai" Direktīvas 2001/79 3. panta 1. punkta izpratnē, ja tas tiek darīts peļņas gūšanas nolūkos.

29 — Rīkojums, 2012. gada 17. janvāris, *Infopaq International* (C-302/10, EU:C:2012:16), 57. punkts, un spriedums, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c. (C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631), 181. punkts.

30 — Šī pati brīvā un bezmaksas piekļuve tiek nodrošināta citam saturam, kura izplatīšanu sabiedrībai arī nav atļāvis tas, kas to ir pārraidījis sākotnēji, bet kuram nav ar autortiesībām nodrošinātās aizsardzības *stricto sensu*. Tas, piemēram, attiecas uz noteiktu sporta notikumu pārraidīšanu straumējot, kas nav oriģināldarbi Direktīvas 2001/29 izpratnē (lai arī reproducēšanas tiesības, kas ir piešķirtas, izsniedzot ekskluzīvās licences atsevišķiem televīzijas operatoriem, var tikt aizstāvētas ar citu normu sniegto aizsardzību). Tiesa jau ir lēmusi par to 2011. gada 4. oktobra sprieduma *Football Association Premier League* u.c. (C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631) 98. punktā, apgalvojot, ka "sporta spēles nevar tikt uzskatītas par intelektuālo jaunradi, kas būtu kvalificējama kā darbi Direktīvas par autortiesībām izpratnē".

31 — Spriedums *GS Media*, it īpaši 32. punkts un tajā minētā judikatūra. Pēc tā pasludināšanas, kas ir loģiski un kā tas parasti notiek, specializētajā literatūrā sāka parādīties komentāri – daži no tiem ir kritiski, citi – slavinoši. Attiecībā uz spriedumam vistuvāk laikā paustajiem komentāriem, skat. piemēram, 2016. gada 20. septembra ierakstu *European Law Blog*, *Saving the Internet or linking limbo? CJEU clarifies legality of hyperlinking* (C-160/15, *Gs Media v Sanoma*); vai Starptautiskās Intelektuālā īpašuma aizsardzības asociācijas (*AIPPI*) 47. Pasaules kongresa 2016. gada 20. septembra plenārsēdē notikušās debates par *The CJEU case law on hyperlinking* un darba grupas ziņojumu par tematu *Linking and making available on the Internet*.

32 — Spriedums, 2014. gada 13. februāris, *Svensson* u.c. (C-466/12, EU:C:2014:76), 20. punkts. Visbeidzot šajā lietā tika noraidīts tas, ka būtu notikusi izziņošana "jaunai" sabiedrībai, jo sākotnējās izziņošanas adresāti bija interneta lietotāji kopumā un saites novirzīja uz aizsargātiem darbiem, kuri bija publiskoti citā interneta vietnē bez jebkāda piekļuves ierobežojuma (18., 25. un 26. punkts).

33 — Spriedums, 2016. gada 31. maijs, *Reha Training* (C-117/15, EU:C:2016:379), 38. punkts.

43. Šajā ziņā atgādināšu, ka, Tiesas skatījumā, lai notiktu aizsargāta darba izziņošana sabiedrībai, tā ir jāveic, izmantojot īpašu tehnisku līdzekli, kas līdz tam nav ticis izmantots, vai arī, ja tas tā nenotiek, tas ir jāizplata "jaunai sabiedrībai", kas ir tāda sabiedrība, ko aizsargāto darbu tiesību subjekti nebija ņēmuši vērā, kad sākotnēji atļāva to (ierobežoto) izplatīšanu [34].

44. Ja strīda faktiskie apstākļi tiek analizēti, ņemot vērā manus uzskaitītos pieņēmumus, nav grūti secināt, ka tiem ir piemērojama spriedumā *GS Media* izklāstītā judikatūra par saikni starp hipersaitēm un jēdzienu "izziņošana sabiedrībai", un tas lielā mērā noteiks atbildi uz diviem pirmajiem prejudiciālajiem jautājumiem.

45. Proti, kā esmu jau norādījis, *J. F. Wullems* instalēja *XBMC* programmatūras lietotāja saskarnē pievienojumprogrammas (*add-ons*) ar hipersaitēm, kas aizveda uz interneta vietnēm, kurās ir dota iespēja brīvi piekļūt ar autortiesībām aizsargātiem darbiem. *J. F. Wullems* papildus tam, ka ievietoja saiti, apzinājās vai viņam bija jāapzinās, ka četrpadsmit no šīm pievienojumprogrammām bija iekļautas saites uz digitālo saturu, kas bija ievietots internetā bez autortiesību īpašnieku piekrišanas vai ar viņu piekrišanu, ar nosacījumu, ka tam varēja piekļūt tikai noteiktas personas par abonenta maksu, parakstīšanās maksu vai izmantojot citas maksāšanas metodes par apskates reizi. Lieki piebilst, ka *J. F. Wullems*, pārdodot multivides atskaņotāju, rīkojās peļņas gūšanas nolūkos.

46. Tādēļ strīds ir par to, kāda nozīme ir jāpiešķir papildu faktoram, kurš nav aplūkots lietā *GS Media* un uz kuru savos apsvērumos atsaucas *J. F. Wullems* un Komisija, norādot, ka lietā ir aplūkota multivides atskaņotāja pārdošana, nevis hipersaišu piedāvājums. Abi uzskata, ka šī pārdošana un hipersaišu instalēšana interneta vietnē ir savstarpēji nepielīdzināmi un, kaut gan jēdziens "izziņošana sabiedrībai" tiek interpretēts plaši, to tomēr nevar paplašināt neierobežoti, lai tajā iekļautu multivides atskaņotāju pārdošanu [35].

47. *J. F. Wullems* un Komisija tiesas sēdē uzsvēra *J. F. Wullems* iejaukšanās "neizšķirošo" raksturu, kas sabiedrībai tikai "dod iespēju" piekļūt saturam, ko var lejupielādēt no citām interneta vietnēm. Tāpēc *filmspeler* neesot "būtiskas" nozīmes procesā, kad no interneta vietnes, kurā aizsargātais saturs ir ievietots nelikumīgi, aizved līdz galalietotājam. Šajā ziņā *J. F. Wullems* aparatūras pārdošana nodrošinot nevis tiešu, bet netiešu piekļuvi minētajam saturam, tādējādi savienojums vai saikne starp to un aizsargātu darbu publiskošanu kā plašākas pārraidīšanas ķēdes sastāvdaļa esot vāja.

48. *J. F. Wullems* un Komisijas apgalvojums sākotnēji šķiet saistošs. Pārdošana, ciktāl tas ir līgums par multivides atskaņotāja nodošanu par samaksāto cenu, šķiet, ir "neitrāla", proti, tai nav tiešas saiknes ar aizsargātu darbu pārraidīšanu. Turklāt, kā apgalvo Komisija, jēdziena "izziņošana sabiedrībai" paplašināšana ir jāierobežo [36].

34 — Saskaņā ar 2014. gada 13. februāra sprieduma *Svensson* u.c. (C-466/12, EU:C:2014:76) 31. punktu "[..] tad, ja saite, uz kuras var uzklikšķināt, ļauj interneta vietnes, kurā atrodas šī saite, lietotājiem apiet aizsardzības pasākumus, kas izveidoti vietnē, kurā atrodas aizsargātais darbs, lai ierobežotu sabiedrības pieeju un atļautu to tikai abonentiem, un tādējādi rada iejaukšanos, bez kuras minētie lietotāji nevar izmantot izplatītos darbus, visi šie lietotāji ir jāuzskata par jaunu sabiedrību, ko nav ņēmuši vērā autortiesību īpašnieki brīdī, kad viņi atļāva veikt sākotnējo izziņošanu tādējādi, ka šī īpašnieku atļauja attiektos uz šo izziņošanu sabiedrībai". Šī pati doma ir attīstīta rīkojumā, 2014. gada 21. oktobris, *BestWater International* (C-348/13, EU:C:2014:2315), 14. punkts. Izšķiroša nozīme ir tam, ka tie, kas veido sabiedrību, var piekļūt digitālajam saturam, nevis tam, vai šīs personas faktiski izmanto šo iespēju, kā tas ir norādīts 2006. gada 7. decembra spriedumā *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764), 43. punkts.

35 — Komisija vērš uzmanību uz to, ka šajā lietā ir runa tieši par multivides atskaņotāja *filmspeler* "pārdošanu", kas, pēc tās domām, atbilst Direktīvas 2001/29 preambulas divdesmit septītajā apsvērumā minētajam jēdzienam "materiālas iespējas". Tā apgalvo, ka *filmspeler* ļauj veikt izziņošanu, bet nav tai pielīdzināms.

36 — Atzinusi tiesas sēdē savu neapmierinātību ar 2014. gada 13. februāra spriedumiem *Svensson* u.c. (C-466/12, EU:C:2014:76) un *GS Media*, Komisija norādīja uz tiesisko nenoteiktību, ko var izraisīt šis virziens judikatūrā. No citiem viedokļiem raugoties, daudzi pārmeta Tiesai, ka, pasludinot šos spriedumus šajā jomā, tā nevis esot interpretējusi jau esošās tiesības, bet esot radījusi jaunas tiesības. Es nepiekrītu šai pēdējai minētajai kritikai, jo Tiesa tikai norāda uz līdz šim nepietiekami aplūkotu jautājumu par juridiskā jēdziena ("izziņošana sabiedrībai") neprecīzām aprisēm un pielāgo tā piemērošanu ļoti ātrajai tādu tehnoloģiju attīstībai, ar kurām jebkurā brīdī notiek ar autortiesībām aizsargātu darbu publiskošana.

49. Tomēr, manuprāt, šis apgalvojums patiesībā ir pārlieku ierobežojošs. *Filmspeler* pārdošana būtiski pārsniedz parastu tehniskas palīgierīces pārdošanu, ko, pēc Komisijas domām, varētu iekļaut jēdzienā "materiālo iespēju nodrošināšana, dodot iespēju veikt izziņošanu", kura "pati neveido izziņošanu šīs direktīvas nozīmē" [37].

50. Proti, *J. F. Wullems* ar šo aparatūru piedāvā noteiktus un konkrētam mērķim paredzētus *hardware* un *software* [38], lai pircēji internetā piekļūtu ar autortiesībām aizsargātiem darbiem bez to tiesību subjektu piekrišanas. Šādas tūlītējas piekļuves nodrošināšana nenoteiktai sabiedrībai ir *J. F. Wullems* pakalpojuma, par kura sniegšanu viņš saņem par multivides atskaņotāju maksāto cenu – vai vismaz tās būtisku daļu –, pievienotās vērtības daļa.

51. Uzskatu, ka nav būtiskas atšķirības, vai hipersaites, kas novirza uz aizsargātiem darbiem, tiek ievietotas interneta vietnē [39] vai arī tās tiek ievietotas multivides atskaņotājā, kas ir tieši paredzēts lietošanai internetā, kā tas ir šajā lietā (konkrētāk, lai ar tā palīdzību lietotāji bez grūtībām tieši un tūlītēji piekļūtu digitālajam saturam, kura izmantošanai nav piekrituši tā autori). Saišu uz šo aizsargāto saturu ievietošana un to publiskošana ir abām rīcībām kopīga iezīme, un tās šķietami papildinošais raksturs vai palīgraksturs nevar noslēpt to, ka šo darbību mērķis ir nodrošināt ikvienam iespēju izmantot aizsargātos darbus, tikai aktivizējot hipersaiti [40].

52. Hipersaites, lai kāds būtu to ievietošanas tehniskais veids vai metode, dod iespēju trešajām personām piekļūt digitālajam saturam, kas jau ir ticis ievietots tīklā, šajā gadījumā – prettiesiski. Veicot izziņošanu sabiedrībai, izmantojot [hipersaites], nozīme ir tam, ka tiek palielināts iespējamo lietotāju skaits, kuriem, atkārtoju, iepriekš atlasot interneta vietnes, tiek nodrošināta funkcionalitāte, kas dod iespēju noskatīties digitālo saturu bez maksas.

53. Tādējādi var runāt par būtisko nozīmi judikatūras izpratnē [41], kas ir *J. F. Wullems* aizsargāto darbu izziņošanā sabiedrībai, – šī iejaukšanās notiek apzināti un pilnībā apzinoties tās sekas. Tādējādi tas it īpaši izriet no reklāmas piemēriem, ar kuriem tika reklamēta viņa prece [42].

54. Kopumā *filmspeler* nevar uzskatīt tikai par "materiālo iespēju" Direktīvas 2001/29 preambulas divdesmit septītā apsvēruma nozīmē, bet par veidu, kādā sabiedrībai tiek izziņoti ar autortiesībām aizsargāti darbi, kas pirms tam tika nelikumīgi "ievietoti" internetā. *J. F. Wullems*, kurš savā aparatūrā acīmredzami peļņas gūšanas nolūkos instalēja hipersaites uz šiem darbiem un apzinājās šīs rīcības nelikumību, rīcība palīdz *filmspeler* pircējiem nemaksāt atlīdzību, kas tiek prasīta, lai izmantotu minēto saturu likumīgi, proti, nemaksāt atlīdzību tiesību subjektiem, kas parasti tiek noteikta par skatīšanos kā abonēšanas maksa, maksa vai kāds cits maksāšanas veids par izmantošanas reizi.

55. Tā kā *filmspeler* veic direktīvas 3. panta 1. punktā minēto izziņošanu sabiedrībai [43], vēl ir jānoskaidro, vai šo sabiedrību var kvalificēt kā "jaunu" atbilstoši tam, kā tā ir interpretēta līdz šim.

37 — Direktīvas 2001/29 preambulas divdesmit septītais apsvērums.

38 — Aizsargāto darbu skatīšanās un klausīšanās ir iespējama tāpēc, ka ir instalētas pievienojumprogrammas ar hipersaitēm uz interneta vietnēm, kuras *J. F. Wullems* ir iekļāvis *XBMC* programmatūrā. Izmantojot *XBMC* programmatūras saskarnē instalētās izvēlnes kopā ar pievienojumprogrammām, kas aizved uz šādām vietnēm, televīzijas skatītājs, kurš izmanto *filmspeler*, kļūst par interneta lietotāju, kas var apmeklēt šīs vietnes.

39 — Tādi bija faktiskie apstākļi, kas ir 2014. gada 13. februāra sprieduma *Svensson* u.c. (C-466/12, EU:C:2014:76) un *GS Media*, kā arī 2014. gada 21. oktobra rīkojuma *BestWater International* (C-348/13, EU:C:2014:2315) pamatā.

40 — No cita viedokļa raugoties, *J. F. Wullems* rīcība ir pielīdzināma rīcībai lietā C-306/05 (EU:C:2006:764), kurā ir pasludināts 2006. gada 7. decembra spriedums, *SGAE*, lai arī nav pilnīgi identiska tai. Viesnīcas nodrošinātā signāla pārraidīšana ar tās numuros pieejamo televizoru starpniecību, pēc Tiesas domām, bija izziņošana sabiedrībai Direktīvas 2001/29 izpratnē.

41 — Spriedums *GS Media*, 35. punkts un tajā minētā judikatūra.

42 — Skat. šo secinājumu 19. punktu.

43 — Spriedums *GS Media*, 51. punkts.

56. Saskaņā ar Tiesas judikatūru nosacījumam par "jaunu sabiedrību" ir jābūt izpildītam, ja aizsargāta darba izziņošana *nenotiek īpašā tehniskā veidā, kas atšķiras no līdz tam izmantotajiem* [44]. Lai arī šis apstāklis ir jāizvērtē tiesai *a quo*, *J. F. Wullems* izmantotais tehniskais veids, šķiet, neietver nekādu jaunināju mu, bet tikai citu, jau esošo pievienošanu. Tāpēc, lai vienkāršotu debates, varētu pieņemt, ka šajā gadījumā nav izpildīts nosacījums par "īpašu un atšķirīgu tehnisko veidu" judikatūras izpratnē, tāpēc ir jāanalizē, vai *filmspeler* iespējamie pircēji var tikt kvalificēti kā "jauna sabiedrība".

57. No lietas materiāliem izriet – un Francijas valdībai ir pamats to uzsvērt –, ka vai nu aizsargātajiem darbiem netika piešķirta tiesību subjektu atļauja to pārraidīšanai internetā, vai arī šī atļauja tika piešķirta tikai vietnēm, kurās ir abonenti, proti, vietnēm ar ierobežotu piekļuvi. Tādējādi ar *J. F. Wullems* pārdoto multivides atskaņotāju tiek paplašināts to adresātu loks, ko bija paredzējuši darbu autori, ciktāl tiek norādītas saites gan uz interneta vietnēm, kurās digitālais saturs ir pieejams bez atļaujas, gan uz vietnēm, kurās atrodas aizsargāti darbi un kurās tie tiek piedāvāti tikai noteiktiem lietotājiem, kam par to izmantošanu ir jāmaksā.

58. Turklāt, lai arī tīklā un tirgū ir iespējams bez maksas atrast pievienojumprogrammas un hipersaites, *filmspeler* ir iekļauta nenoliedzama priekšrocība ne tik mazai šīs sabiedrības daļai, personām, kurām nav īpaši lielas pieredzes kā interneta lietotājiem, ir norādītas nelikumīgas interneta vietnes, lai varētu noskatīties digitālo saturu, tostarp filmas un seriālus. Šī iespējamā sabiedrības daļa dos priekšroku vieglai izvēlnes, kas parādās *filmspeler* ekrānā, lietošanai, nevis dažkārt ilglaicīgajai to interneta vietņu meklēšanai, kas piedāvā šo saturu.

59. Lai kā arī būtu, aizsargāto darbu izplatīšana, ko *J. F. Wullems* veicina, tiek veikta tādai sabiedrībai, kuru tiesību subjekti nebija ņēmuši vērā, kad neatļāva skatīties vai arī atļāva noskatīšanos tikai maksas vietnēs, tādējādi nosacījums par "jaunu sabiedrību" ir izpildīts [45].

60. Tāpēc uz *Rechtbank Midden-Nederland* (Centrālholandes pirmās instances tiesa) pirmajiem diviem prejudiciālajiem jautājumiem es ierosinu atbildēt, ka "izziņošana sabiedrībai" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē ir tāda multivides (multimediju) atskaņotāja pārdošana, kurā pārdevējs ir instalējis hipersaites, kas dod iespēju tieši piekļūt tādiem aizsargātiem darbiem kā filmas, seriāli un tiešraides, kas bez autortiesību īpašnieka atļaujas ir pieejami citās interneta vietnēs.

B – *Par trešo un ceturto prejudiciālo jautājumu*

61. Iesniedzējtiesa, kā jau esmu norādījis, šajos divos jautājumos attiecīgi pauž bažas, kas attiecas nevis uz multimediju atskaņotāju, bet galalietotāja, kurš, izmantojot minēto aparatūru, veic "pagaidu reproducēšanu, straumējot ar aizsargātu darbu no trešās personas interneta vietnes, kurā šis ar autortiesībām aizsargātais darbs tiek piedāvāts bez tiesību īpašnieka atļaujas", rīcības atbilstību Direktīvai 2001/29. Konkrēti, tā vēlas noskaidrot, vai uz šāda veida rīcību varētu attiecināt minētās direktīvas 5. panta 1. un 5. punktu.

62. Par abiem šādi formulētajiem jautājumiem ir tikušas paustas vairākas iebildes par nepieņemamību, jo, šķiet, tie pārsniedz strīda starp *Stichting Brein* un *J. F. Wullems* robežas. Tomēr pēc tiesas *a quo* sniegtajiem paskaidrojumiem šīs iebildes ir jānoraida, jo viens no *Stichting Brein* prasījumiem pamattiesvedībā bija, lai *J. F. Wullems* tiktu atzīts par maldinošas reklāmas autoru un negodīgas

44 — Rīkojums, 2014. gada 21. oktobris, *BestWater International* (C-348/13, EU:C:2014:2315), 14. punkts un tajā minētā judikatūra.

45 — Tomēr ir jāprecizē, ka tam, kā Tiesa interpretē "izziņošanu sabiedrībai", atbilst tikai tāda izplatīšana, ko *filmspeler* nodrošina galalietotājam, apkopojot četrpadsmit pievienojumprogrammās hipersaites, kas konkrēti novirza uz interneta lapām, kurās var straumēt aizsargātus darbus bez autortiesību īpašnieku piekrišanas. Saitēm uz filmām, seriāliem un sporta sacensībām, ko ir atļāvuši minētie tiesību subjekti, neparedzot nekādus ierobežojumus, ir brīva piekļuve, un tām būtu piemērojams 2014. gada 13. februāra spriedums, *Svensson* u.c. (C-466/12, EU:C:2014:76), 25. un 26. punkts.

komercprakses īstenotāju, jo, lai palielinātu pārdošanas apjomu, viņš savās reklāmās bija paziņojis, ka nelikumīgos avotos ievietoto darbu straumēšana ir atļauta (atšķirībā no šo darbu lejupielādes). Tāpēc Tiesai ir jāsniedz iesniedzējtiesai atbilde par Direktīvas 2001/29 5. panta interpretāciju, lai tā varētu atrisināt šo konkrēto prasījumu.

63. Apsvērumi, kurus izklāstīšu turpinājumā, attiecas uz pamatlietas faktiskajiem apstākļiem, ņemot vērā tikko minēto lietas dalībnieka prasījumu, un Direktīvas 2001/29 5. panta piemērošanu.

1) Par Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punkta izņēmumu

64. Izņēmumu no reproducēšanas tiesībām uzskaitījumā, kas iekļauts Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punktā, ir minēta "pagaidu reproducēšana [..], kas ir īslaicīga vai papildu reproducēšana un kas ir tehnoloģiska procesa neatņemama un būtiska daļa, un kuras vienīgais mērķis ir atļaut [..] likumīgu izmantošanu attiecībā uz darbu vai citu tiesību objektu [..]". Izņēmums attiecas arī uz galalietotāju, nevis tikai uz pakalpojumu sniedzējiem tiešsaistē vai starpniekiem, kā varētu domāt, interpretējot Direktīvas 2001/29 preambulas trīsdesmit trešo apsvērumu [46].

65. Neuzskatu, ka šajā lietā būtu jānosaka, vai darba, kuram var piekļūt, noklikšķinot uz *filmspeler* hipersaites, aplūkošanai tiešsaistē piemīt "īslaicīguma" vai "papildinājuma" iezīmes, uz kurām ir atsauce iepriekš minētajā normatīvajā aktā [47]. Lai lemtu par strīdu vienā vai citā nozīmē, vispirms būtu jāizvērtē konkrētais tehniskais raksturs (attiecībā uz datu buferizāciju vai kopiju izgatavošanu kešatmiņā vai uz ekrāna) [48], pie kura analīzes, man šķiet, nav jākavējas [49], jo, manuprāt, nav izpildīta cita būtiska prasība par izņēmumu: noteikums par aizsargāta darba "likumīgu izmantošanu".

66. Proti, nevar runāt par aizsargātu darbu "likumīgu izmantošanu", ja galalietotājs piekļūst tiem šajā lietā aplūkotajos apstākļos, proti, digitālajam saturam, kura izplatīšanu attiecīgie autortiesību īpašnieki vai nu ir lieguši, vai arī to ierobežojuši un nav atļāvuši to brīvu izziņošanu sabiedrībai interneta lapās, uz kurām novirza *filmspeler* instalētās hipersaites.

67. Tādējādi nav jāizdara vispārējs spriedums par straumēšanu, bet atbilstoši iepriekš minētajai normai ir jāizvērtē tāda lietotāja rīcība, kas šīs lietas apstākļos, izmantojot šo tehnisko veidu, atskaņo uz sava ekrāna aizsargātas filmas un seriālus.

68. Telekomunikāciju attīstība (citu faktoru starpā – optisko tīklu paplašināšanās, kas nodrošina ļoti lielu pieslēguma ātrumu) ir veicinājusi to, ka nelikumīgas lejupielādes elektroniskajās ierīcēs – kurai tikai dažu pēdējo gadu laikā ir pievērsta liela uzmanība – fenomens pakāpeniski tika mazināts, ja ne aizstāts, ar digitālā satura reproducēšanu straumējot, padarot šo veidu par vienu no vispieprasītākajiem. Straumēšana maksas platformās nerada problēmas, no intelektuālā īpašuma viedokļa raugoties, problēmas nerodas arī tad, ja digitālo saturu, kuram piekļuve nav ierobežota, lietotājs skatās vai klausās interneta lapās, kuras to piedāvā bez maksas un likumīgi.

46 — Tas netieši izriet no 2014. gada 5. jūnija sprieduma *Public Relations Consultants Association* (C-360/13, EU:C:2014:1195).

47 — Šajā ziņā ir būtiski, ka angļu un vācu valodas redakcijā attiecīgi ir lietoti vārdi "transient" un "flüchtig", kas norāda uz īslaicīgu vai neilgu laika sprīdi. Holandiešu valodas redakcijā ir lietots vārds "voorbijgaande" un spāņu valodas redakcijā – "transitorio", kas labāk norāda uz darbības īslaicīgumu.

48 — Kopijas kešatmiņā un kopijas uz ekrāna atbilst Direktīvas 2001/29 5. panta 1. un 5. punktā paredzētajiem nosacījumiem saskaņā ar 2014. gada 5. jūnija spriedumu *Public Relations Consultants Association* (C-360/13, EU:C:2014:1195), 26. un 27. punkts.

49 — Šajā reproducēšanas veidā, kurā datņu kopēšana tiek aizstāta ar lejupielādi lietotāja *buferī*, šis pēdējais minētais "patērē" produktu paralēli tā aplūkošanai, tādējādi novēršot problēmas, kas izriet no lēnākas kopēšanas atmiņā, to lejupielādējot. Varētu apgalvot, ka šī reproducēšana, lai arī tā netiek fiksēta noteiktā elektroniskajā formātā un parādās tikai uz ekrāna, ir pārāk ilga (piemēram, seriālu vai filmu gadījumā), lai to kvalificētu par īslaicīgu. Šajā ziņā, ja hipotētiski tiktu pieļauts, ka straumēšana ir īslaicīga, būtu jādiskutē par to, vai tā ir "tehnoloģiska procesa neatņemama un būtiska daļa", kas ir otrais Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punktā paredzētais obligātais nosacījums.

69. Tomēr situācija mainās, ja runa ir par interneta vietnēm, kurās lietotājiem tiek piedāvātas šī satura pirātiskas versijas [50]. Tiesas atbilde spriedumā *GS Media* attiecās uz personu, kas ievietoja tīklā hipersaiti, kura novirza uz aizsargāto saturu bez tā tiesību subjekta atļaujas. Šāda personas rīcība ir jāizvērtē, pirmkārt, ņemot vērā tās peļņas gūšanas nolūkus (ja tas pastāv, tiek prezumēts *iuris tantum*, ka šī persona apzinās, ka šis darbs tīklā ir ievietots nelikumīgi) un, otrkārt, ņemot vērā to, ka tā nezināja vai nevarēja droši zināt, ka tā publicēšanai internetā nav dota atļauja [51].

70. Manuprāt, ja attiecībā uz personu, kas ievieto hipersaiti bez peļņas gūšanas nolūkiem, galvenais faktors ir zināšanas – vai vismaz saprātīga iespēja zināt – par to, ka aizsargātais darbs tīklā ir ievietots nelikumīgi, tad būtu grūti neattiecināt šo kritēriju arī uz personu, kura šo hipersaiti arī lieto bez peļņas gūšanas nolūkiem [52].

71. Tomēr es uzskatu, ka subjektīvais elements ir atbilstīgāks, lai izslēgtu personas atbildību, nekā spriest par objektīvu nelikumību un attiecīgā gadījumā par rīcības klasifikāciju. Lai sniegtu Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punkta atbilstīgu interpretāciju, nav jāaizmirst, ka saskaņā ar trīsdesmit trešo apsvērumu likumība objektīvā nozīmē ir drīzāk atkarīga no autortiesību īpašnieka vai licences saņēmēja atļaujas [53]. Attaisnojama nezināšana vai saprātīga nezināšana no galalietotāja puses par šādas atļaujas nepiešķiršanu, bez šaubām, varētu atbrīvot viņu no atbildības [54], taču uzsveru, ka no stingri objektīva skatpunkta tā nenovērš "izmantošanas" nelikumīgumu, uz kuru ir atsauce Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punktā.

72. Tā kā no lietas materiāliem izriet, ka aizsargātiem darbiem, uz kuriem novirza *J. F. Wullems filmspeler* instalētās hipersaites, nebija piešķirtas autortiesību īpašnieku atļaujas, ieskaitot Direktīvas 2001/29 2. pantā paredzēto reproducēšanu, galalietotāja veikta straumēšana, izmantojot šādu aparatūru, nav saderīga ar "likumīgu izmantošanu" minētās direktīvas 5. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē.

2) Par Direktīvas 2001/29 5. panta 5. punkta piemērošanu

73. Lai gan, raugoties tikai no dialektiskā viedokļa, uz *J. F. Wullems filmspeler* izmantošanu varētu attiecināt Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punktā paredzēto izņēmumu, tomēr vēl būtu jāveic šīs pašas normas 5. punktā paredzētā *pārbaude*, par kuru tiesa *a quo* uzdod ceturto jautājumu. Tātad ir jāanalizē, vai šajā gadījumā ir izpildīti minētās direktīvas 5. panta 5. punktā paredzētie nosacījumi [55].

74. Šajā tiesību normā ir noteikts, ka 1. punktā (cita starpā) paredzētos izņēmumus attiecībā uz pagaidu kopijām piemēro tikai "dažos īpašos gadījumos, kas nav pretrunā ar darba vai cita tiesību objekta parasto izmantošanu un nepamatoti neskar tiesību subjekta likumīgās intereses".

50 — Šajā kontekstā jēdzieni "pirātisms" vai "pirātisks" nav tikai ierosinājumi, bet tie tiek lietoti juridiskā terminoloģijā attiecībā uz autortiesībām. Tiesa ir norādījusi uz "pirātiskiem darbiem", kas rada kaitējumu ar autortiesībām aizsargātu darbu parastai izmantošanai saskaņā ar Direktīvu 2001/29, 2014. gada 10. aprīļa spriedumā *ACI Adam* u.c. (C-435/12, EU:C:2014:254), 39. pants.

51 — Šī pieeja tiek pamatota tādējādi, ka ir grūti pierādīt to, vai interneta vietne, uz kuru aizved saites, nodrošina piekļuvi aizsargātiem darbiem un vai autortiesību īpašnieki ir atļāvuši to publicēšanu internetā. Tas ir izsecināms no sprieduma *GS Media* 46., 47. un 48. punkta.

52 — Ciktāl interneta lietotāji arvien labāk apzinās nepieciešamību ievērot satura veidotāju tiesības un vienlaikus palielinās to platformu piedāvājums, kas [minēto saturu] piedāvā likumīgi, arvien grūtāk ir aizstāvēt pirātisko darbu reproducēšanu, izmantojot hipersaites, atsaucoties uz nezināšanu par to, ka autortiesību īpašnieki nav devuši atļauju.

53 — Padomes 2000. gada 28. septembra Kopējās nostājas Nr. 48/2000 par Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/.../EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV 2000, C 344, 1. lpp.), pieņemšanu, pamatojuma izklāstā ir noteikts šādi: "[..] 33. apsvērumā Padome ir pievienojusi jēdziena "likumīga izmantošana" *definīciju* [..]". Mans izcēlums.

54 — Runa ir par "darbībām, ko godprātīgi veic galapatērētāji", Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/48/EK par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu preambulas 14. apsvēruma izpratnē.

55 — Atbilstoši 2014. gada 5. jūnija sprieduma *Public Relations Consultants Association* (C-360/13, EU:C:2014:1195) 53. punktam, "[..] lai varētu atsaukties uz minētajā tiesību normā [Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punktā], kā tā tiek interpretēta šī sprieduma iepriekšējā punktā, paredzēto izņēmumu, kopijām ir jāatbilst arī [šīs] direktīvas [..] 5. panta 5. punkta nosacījumiem [..]".

75. Tāpēc šajā lietā, manuprāt, nav izpildīts neviens no trijiem nosacījumiem. Pirmkārt, aparatūra, ko pārdod J. *F. Wullems*, dos iespēju veikt neskaitāmas filmu, seriālu, sporta notikumu un cita veida pārraižu lejupielādes bez reproducēšanas tiesību īpašnieku piekrišanas. Tādēļ, kā apgalvo *Stichting Brein* un Spānijas valdība, nevar apgalvot, ka runa ir tikai par "īpašiem gadījumiem", kā tas ir prasīts attiecīgajā normā.

76. Otrkārt, no tehniskā viedokļa raugoties, tādas personas rīcību, kas pārlūko internetu un apmeklē interneta vietnes, nevar pielīdzināt tādas personas rīcībai, kas straumē aizsargātās filmas un seriālus tiešsaistē. Pirmajā no šīm rīcībām pagaidu kopija, kas ir jāizgatavo izmantotā tehnoloģiskā procesa dēļ, var izraisīt darbu parastu izmantošanu, kas interneta lietotājiem ļauj gūt labumu no izziņošanas sabiedrībai, ko veicis attiecīgās interneta vietnes redaktors [56]. Savukārt tāda interneta lietotāja gadījumā, kurš aplūko aizsargātos darbus uz sava ekrāna straumējot, netiek veikta darba "parasta izmantošana", ko nosaka interneta pārlūkošanai obligāti izmantojamā tehnoloģija, bet ir "neparasta" darbība juridiskajā nozīmē, kas tiek veikta, lai ar *filmspeler* palīdzību īstenotu lietotāja apzinātu mērķi izmantot digitālo saturu, nemaksājot finansiālu atlīdzību.

77. Šajos apstākļos Direktīvai 2001/29 pretrunā būtu tas, ja tiktu atzīta nekontrolēta vai vispārēja reproducēšana no nelikumīgiem avotiem vai reproducēšana, kas tiek veikta, pārkāpjot piekļuves ierobežojumus. Ja tiktu atļauta šāda reproducēšana, tiktu sekmēta pirātiskas izcelsmes digitāla satura aprite un šajā pašā veidā nopietni tiktu kaitēts autortiesību aizsardzībai un veicināti nelegālas tirdzniecības veidi, kaitējot iekšējā tirgus pareizai darbībai [57].

78. Treškārt, tā kā no lietas materiāliem izriet, ka reproducēšanas tiesības tika piešķirtas tikai vietnēs, kuras galalietotājs izmanto par iepriekšēju samaksu (vai nu tā būtu abonēšanas maksa, maksa vai citā līdzīga veidā), šī neapjomīgā straumēšana, nemaksājot finansiālu atlīdzību tiesību subjektam, obligāti izraisa vienlaicīgu abonentu skaita samazināšanos šajās vietnēs, tādējādi "kaitējot to parastajai izmantošanai" atbilstoši apgalvojumam, kas lietots 2014. gada 10. aprīļa spriedumā *ACI Adam* u.c. [58].

79. Proti, šeit ir piemērojami Tiesas paustie apsvērumi spriedumā *ACI Adam* u.c., kurā tika apgalvots, ka, ja, interpretējot Direktīvas 2001/29 5. panta 5. punktā paredzētos nosacījumus, "tiktu atzīts, ka šāda reproducēšana var tikt veikta no nelikumīgiem avotiem, tas veicinātu viltoto vai pirātisko darbu apgrozību, līdz ar to noteikti samazinot aizsargāto darbu pārdevumu vai citu ar tiem saistīto darījumu apjomu, tādējādi, ka tiktu kaitēts to parastajai izmantošanai" [59]. *Filmspeler* pārdevumi tādēļ skar "autortiesību īpašnieka likumīgās intereses", kurš nebija atļāvis savu darbu pārraidīšanu.

80. Kopumā es uzskatu, ka aizsargāto darbu neierobežota straumēšana bez autortiesību īpašnieku atļaujas neatbilst Direktīvas 2001/29 5. panta 5. punktā paredzētajiem nosacījumiem, jo, tā kā tas nav īpašs gadījums, tas ir pretrunā darba parastajai izmantošanai un nepamatoti kaitē šo tiesību subjektu likumīgām interesēm.

81. Ņemot vērā šo tikko minēto nosacījumu kumulatīvo raksturu, uz ko ir norādījusi Tiesa [60], šajā lietā ir piemērojams Direktīvas 2001/29 5. panta 5. punktā paredzētais trīspakāpju nosacījums. Tāpēc uz izņēmumu saistībā ar reproducēšanas tiesībām nevar atsaukties.

56 — Turpat, 61. punkts.

57 — Spriedums, 2014. gada 10. aprīlis, *ACI Adam* u.c. (C-435/12, EU:C:2014:254), 35. un 36. punkts.

58 — Turpat, 39. punkts.

59 — Turpat.

60 — Spriedums, 2014. gada 5. jūnijs, *Public Relations Consultants Association* (C-360/13, EU:C:2014:1195), 53. punkts un tajā minētā judikatūra.

82. Tāpēc uz trešo un ceturto prejudiciālo jautājumu es ierosinu sniegt atbildi, ka pamatlietas apstākļos ar autortiesībām aizsargāta darba straumēšana nevar tikt uzskatīta par Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punktā paredzēto izņēmumu, ciktāl tā neietilpst minētās tiesību normas b) apakšpunktā minētajā jēdzienā "likumīga izmantošana" un katrā ziņā tā ir pretrunā trīspakāpju pārbaudei, kas ir paredzēta minētās direktīvas 5. panta 5. punktā.

V – Secinājumi

83. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es ierosinu Tiesai uz *Rechtbank Midden-Nederland* (Centrālholandes pirmās instances tiesa, Nīderlande) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

Tāda multivides atskaņotāja pārdošana, par kādu ir pamatlieta, kurā pārdevējs ir instalējis hipersaites, kas novirza uz interneta lapām, kurās bez autortiesību īpašnieku atļaujas tiek dota iespēja brīvi piekļūt tādiem ar autortiesībām aizsargātiem darbiem kā filmas, seriāli un tiešraides,

— ir "izziņošana" sabiedrībai Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā 3. panta 1. punkta izpratnē, un

— to nevar uzskatīt par izņēmumu Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punkta izpratnē, ciktāl tā neatbilst minētās tiesību normas b) apakšpunktā minētajam jēdzienam "likumīga izmantošana" un katrā ziņā tajā netiek ievēroti minētās direktīvas 5. panta 5. punkta piemērošanas nosacījumi.